

Zrcadlo

Jan Smitka

Dveře obchodu se otevřely a dovnitř vstoupil mladý muž, průměrně vysoký, moderně oblečený a s výrazem neatřesitelného sebevědomí ve tváři. Vypadal přesně jako člověk, který má na světě ze všeho nejraději sám sebe. Cílový zákazník. Chvilí se procházel sem a tam, prohlížel si s opovržením všechny knihy a vypadal, jako kdyby něco hledal. Najednou se zastavil uprostřed místnosti a podíval se na mě. Beze slova jsem nakreslil ve vzduchu prstem ovál a ukázal doprava za skříň, kam od vchodu nebylo vidět. Pochopil a vydal se tím směrem, nezapomněl po mně ovšem ještě hodit jeden povýšený pohled. Ano, rozhodně je to ten správný.

Vešel do zadní místnosti a začal se usmívat. Jediné, co ho mohlo potěšit více, než on sám, bylo něco, v čem se na sebe mohl dívat. Kruhová místnost plná zrcadel, které pokrývaly všechny stěny, těchto příležitostí dávala spoustu, ale on si vybere jenom jedno, věděl jsem to. Většinou člověk lehce pochybuje, ale teď jsem si byl jistý. A opravdu, po chvíli těšení se krásami, jež mu skýtaly postavy v zrcadlech všude okolo, zaměřil svůj zrak na zrcadlo opřené ledabyle o zeď. Nebylo ničím zvláštní, ale všichni měli tendenci si vybírat právě to, jen já věděl proč. Snad to jediné, co bylo na zrcadle zajímavé, bylo číslo 276, které vypadalo, jako když ho do rámu někdo vyryl drápy. Přišel k němu a dlouze se do něj zadíval. Úžasem otevřel ústa a do očí mu vhrkly slzy. Připadal si ještě krásnější než kdy dříve, nic tak nádherného svět nemohl nikdy předtím spatřit. Popošel blíže, aby se na sebe mohl lépe podívat, aby mohl obdivovat každou křivku své tváře, natáhl ke svému odrazu ruku způsobem, kterým se dívka chystá dotknout tváře svého milence, a položil si dlaň na obličej.

Nikdy nezažil takovou bolest. Měl pocit, že mu někdo láme všechny kosti, že se mu šlachy trhají a zase spojují, že ho někdo líbá, ale každý polibek mu strhává maso z těla. Otevřel oči. Klečel na zemi a ruce měl v rozpažení připoutané okovy ke stěně za sebou. Byl v obří červené jeskyni, která svou velikostí musela obsáhnout snad celý svět. Když se rozhlédl kolem sebe, naskytl se mu strašlivý pohled. Muži, ženy, všichni svázaní jako on, sklonění pokorně k zemi v kaluži své krve, aby jim nebylo vidět do tváře. Najednou před ním někdo stál. Přestal se rozhlížet a podíval se na něj. Obří postava, s mohutným tělem z černého kamene, drápy z temného skla, očima z rubínů a s dychtivým výrazem. Nikdo mu nemusel nic říkat, vše mu došlo. Všichni ostatní vězni měli místo obličeje pouze krvavou lebku. Démon se sehnul, svou rukou chytil celý jeho obličej, zaryl mu drápy do masa a trhl. Výkřik ztělesňující nekonečnou agónii se nesl celou jeskyní a odrážel se od jejích mohutných stěn. Nikdo se ani nepohnul, jak by taky mohl. Démonův řev bylo to jediné, co přehlušilo hlas jeho utrpení.

Do zadní místnosti vešla žena a začala se smát. Tolik krásy na jednom místě. U ní jsem si tolik jistý nebyl, ale věřil jsem jí. Po chvíli se zaměřila na zrcadlo opřené o stěnu, skoro jako by ho nikdo nechtěl, a jak se v něm spatřila, nemohla od něj odtrhnout oči. S výrazem naprostého obdivu se k němu s nataženou rukou rozešla. Snad to jediné, co bylo na zrcadle zajímavé, bylo číslo 277, které vypadalo, jako když ho někdo do rámu vyryl drápy.